

Slovo k povzbuzení na pátek 30. dubna 2021, sv. Zikmunda
Biblická čtení: Sk 13,26-33; Ž 2; Jan 14,1-6

Milé sestry, milí bratři,

dovolte dnes jakýsi pokus o malé propojení krásného evangelijního úryvku s památkou světce, kterého si dnes připomínáme, se svatým Zikmundem.

V evangeliu máme před sebou samotný začátek Ježíšovy řeči na rozloučenou, řeči pronesené – dle Jana – po poslední večeři, bezprostředně po mytí nohou a po ohlášení Jidášovy zrady. Slovy «Ať se vaše srdce nechvěje!» začíná...

Jistě je můžeme vykládat i jako bezprostřední Ježíšovu reakci na rozrušení učedníků po tom, co se stalo a co právě slyšeli, že jeden z nich je zradí. Přesto tato slova mají pochopitelně i mnohem hlubší obsah; především uvozují celou následnou Kristovu řeč o jeho odchodu do nebe a příchodu Přímluvce, Ducha svatého, o Kristově budoucím tajemném přebývání mezi učedníky, o smyslu jeho oběti na kříži a o posvěcení lidí. To se má od nynějška stát zdrojem a skutečným obsahem křesťanské útěchy a naděje; že Pán Ježíš s námi stále tajemně zůstává a že je věčnost, v domě Boha Otce «je mnoho příbytků».

Každý člověk na světě potřebuje útěchu, potřebuje povzbuzení, někdy – zvláště je-li něčím opravdu rozrušen a rozechvěn, ať už si za to může sám, anebo mu to způsobilo okolí či okolnosti – dokonce více než cokoli jiného. Soudný člověk si je vědom svých slabostí i svých hříchů. I jimi je často rozechvěn, dokonce někdy i zdeptán, a to třeba i velmi hluboce. Je zdeptán sám sebou, faktem, že někomu ublížil, něco pokazil. Člověk je zdeptán i vším, co se děje kolem něj, všemi bolestmi a starostmi druhých a světa. Mnohonásobně a z mnoha ohledů tak potřebuje Boží útěchu, povzbuzení, aby život nevzdal, aby nevzdal svou snahu o dobro, snahu o obrácení a především snahu o skutečnou lásku. Aby se nevytrhl z Kristových rukou. Aby neupadl do spárů démona malomyslnosti neboli *akédie*.

Zejména pokud je člověk zdeptán sám sebou, pokud si je dobře vědom svého hříchu a jeho důsledků, ať jsou jakékoli, pokud svou vinu pokorně uznává a lituje jí, potřebuje ze všeho nejvíce laskavé a milosrdné povzbuzení, především to Boží (ale někdy i to lidské). Proto Pán Ježíš – jak tak často čteme v evangeliu – kajícího hříšníka nikdy nedeptá ještě více, ale naopak milosrdně povzbuzuje; vždyť Boží Syn na zem nepřišel, aby hříšník zahynul, nýbrž aby se obrátil a byl živ. Proto nás Pán Ježíš zve k sobě («pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi») a zároveň vybízí k milosrdenství s druhými («buďte milosrdní, jako i já jsem milosrdný»).

Na to je dobré pamatovat, Boží Kristovu útěchu slyšet, pokud ji potřebujeme (a tu tedy potřebujeme všichni, protože i spravedlivý sedmkrát za den hřeší, natož my), ale i Boží útěchu povzbuzováním druhých lidí jim zase zprostředkovávat, když ji potřebují...

A zde se dostáváme ke svatému Zikmundovi, světci konce starověku žijícímu na přelomu 5. a 6. století. Byl synem burgundského krále, zprvu ariánským křesťanem, ještě jako mladý přijal katolické křesťanství a následně se sám stal králem podporujícím šíření katolické víry (ariánství byl starokřesťanský blud popírající Kristovo Božství; Kristus podle tohoto učení byl sice prvním a nejvyšším z andělů, ale ne soupodstatný s Otcem, byl jen prvním stvořeným; ariánská podoba křesťanství, kterou přijaly mnohé z „barbarských“ kmenů, ještě dlouho po svém odsouzení na Nicejském koncilu roku 325 přežívala u těchto kmenů přežívala). Když se po smrti své první manželky znovu oženil, byl svým okolím poštván proti synovi z prvního manželství a nechal ho zavraždit. Svého činu pak hořce litoval, začal žít velmi kajícím životem, takřka poustevnickým, konal mnohé poutě do různých svatyní, prosil Boha o odpuštění a odčinění svého hříchu mučednickou smrtí. Toho se mu také dostalo; sám roku 524 – spolu se svou manželkou a dvěma syny – skončil násilnou smrtí z rukou franckého krále Chlodomara. Jeho ostatky byly nejprve přeneseny do jím založeného kláštera svatého

Mořice (St.Maurice-en-Vallais v dnešním Švýcarsku), Karel IV. nechal pak přenést nejprve část ostatků a pak i jeho tělo do pražské katedrály, kde je hrob svatého Zikmunda dodnes.

Svatého Zikmunda tak můžeme vnímat jako toho, kdo bezpochyby musel také nějak slyšet Kristovo útěšné slovo «ať se vaše srdce nechvěje», když dokázal svého hrůzného činu synovraždy spáchaného pod tlakem okolí a v emoci hněvu (což sám čin pochopitelně ještě neomlouvá) nejen skutečně litovat, ale především dokázal nevzdat svůj život. S Boží pomocí se mu podařilo, že nevzdal svůj vztah s Bohem, nevzdal naplňování svého poslání, nevzdal snahu o dobro, neboť u nebeského Otce «je mnoho příbytků» a jeden z nich byl připraven i jemu. «Láska přikryje množství hříchů» je tak další Kristovo slovo, které se na Zikmundovi krásně naplnilo.

Kéž bychom i my vždy a za všech situací – zvláště když se dopustíme nějakého hříchu, když nějak v životě uklouzneme, sejdem z cest Pána Ježíše, něco se nám nepovede a když si zároveň toho budeme hořce vědomi – slyšeli krásná slova Pána Ježíše, jimiž začal celou svou řeč na rozloučenou: «Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo?» A pokud budeme zdeptáni opravdu nějakým svým hříchem, kéž učiníme něco podobného jako svatý Zikmund; dáme se na pokání dle svých životních okolností a povolání a jediné láskou přikryjeme množství hříchů.

Ne nadarmo se právě svatý Zikmund stal patronem všech kajících, kéž se stane i patronem nás všech, hříšníků...